

L'adaptació a l'escola

Martina Aymerich

Sovint sentim: «Uf! Cap problema, al meu fill li encanten els nens i les nenes; no tindrà cap problema a l'escola!» O bé, «se'n va amb tot-hom! Segur que s'adaptarà la mar de bé.» O també, «si anem al parc se'n va pertot arreu i quan li diem adéu segur que es quedaria.»

Però, els pares moltes vegades obliden que els seus fills o filles es relacionen amb els altres nens sense problemes perquè perceben la proximitat de l'adult que els acompanya i això els dona seguretat per establir noves relacions. Que se'n van amb un altre adult perquè

també tenen la seguretat que el pare o la mare no els abandonarà en mans de la persona desconeguda, és a dir, que no estarà absent més del que ells considerin necessari. O bé perquè quan marxen en un espai obert consideren que aquell mateix adult que l'acompanya romandrà prop seu o el seguirà en les seves incursions.

Quan un infant arriba a l'escola, la novetat de l'espai, dels objectes i dels altres infants està per sobre de la por a l'abandonament durant un temps. Però, passat aquest temps, l'infant necessitarà la presència de l'adult proper i conegut per continuar amb la seva activitat, perquè és aquest qui li dona seguretat.

Per aquesta raó, els infants, el primer i segurament el segon dia, com que són a l'escola una estona breu, no ploren ni demostren cap mena de rebuig pel centre ni per l'educadora. És més tard, quan descobreixen que l'adult proper o conegut desapareix i es queden en mans d'un altre que no coneixen de res, amb qui els costa comunicar-se i han de compartir amb altres, que es produeixen les enrabia-des, tristeses, plors i desconsols.

Durant les vacances, que des del punt de vista de l'infant és molt de temps, els nens i les nenes han estat amb el pare i la mare, amb uns horaris totalment aliens als que utilitzaran ara i amb unes atencions exclusives.

A partir de la seva incorporació al centre, aquests hàbits varien radicalment. S'estableixen uns horaris fixos, les atencions són compartides i, per tant, les seves demandes no són ateses immediatament. Aquests canvis, molt importants i difícils d'assumir ràpidament, els provoquen el plor i el desconsol, alteracions del son o l'alimentació, més dependència dels adults que els tenen al seu càrrec i, a vegades, algun problema lleu de salut (refredats, diarrees, etc.).

El paper de l'adult, em refereixo tant al pare i la mare com a les educadores, durant aquest període, és el d'ajudar-los. Ja que considerem important el nou pas que estan fent, acompanyem-los a fer-lo i a fer-lo bé. Intentarem donar-los la màxima tranquil·litat i aprofitarem el màxim les oportunitats que ens donin per fer que l'acoblament sigui el menys bruscat possible. ■

